

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De deuotis congregationibus & monasterijs, ab eo exortis. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

for, qui sic Deum dilexit, vt proximū non negligeret: sic ad cælestia mentem erexit, vt necessitatibus aliorum non deesset: qui non tantum propriæ salutis intendit; sed multis prodesse, & secum ad perfectiorem vitam ducere satagebat.

4. Erat enim vultu hilaris, affatu benignus, mente tranquillus, habitu humilis, victu sobrius, consilio sagax, iudicio discretus; rigidus contra vitia, feruidus ad virtutes; ocium fugitans, semper aliquid vtilitatis pro ædificatione exercens; simplicitatem diligens, humilia sectans, cælestia meditans; interna penetrans; lectionibus & orationibus sedulo vacans; Deum semper præ oculis habens, iura Ecclesiæ sollicitè custodiens, atq; secularibus bonū exemplū præbens; nil terreni commodi ex prædicatione quærens; sed animarū lucra pensans, ac gratis sine ecclesiasticis sumptibus euangelizans. Quamuis ergo longeuam vitā non duxit senio fessam, in breui tamen tempore multum fructū prædicatione sua protulit, & deuotissimos post se discipulos ac fratres in diuersis locis reliquit, quos ipse primò nouæ lucis grātia, qua imbutus erat, fideliter instruxit & accendit.

C A P V T X V.

De deuotis congregationibus & monasteriis, ab eo exortis.

1. **O**ptimè autē æterna Patris sapientia supernaq; clementia prouidit, vt senescenti iam mundo, & ad deteriora vergenti, talis ac tantus magister tanquam cælestis legatus destinaretur, lorica fidei indutus, & sanctitate vitæ suffultus: per quem religio sacra refloresceret, & deuotio Christiani populi, ad diuini cultus studium & obseruantiam decalogi, frequenter eius sermonibus erudita incalesceret, atque opera misericordię in pauperes exerceret. Non enim imperiti hominis opus esse videbatur, tot hominū malitiis posse resistere: & de profunda peccatorū caligine, pereuntes animas ad veritatis lucē reuocare. Sed huic doctissimo viro & in multis experto, gratia diuina prædicandi tribuit facultatem, qui vitæ merito & doctrina cælesti plenissimè instructus, alios præcellebat; & contemptum mundi, non in humana sapientiæ verbis, sed sanctæ cōuersationis exemplis, suis auditoribus efficacius persuadebat. Tantusq; affectus audiendi verbum Dei in populo fuit, vt turbam conuenientē ecclesia vix caperet. Nam multi sua prandia relinquebāt; & negotia necessaria suspendentes, ad eius sermonem pia prorsus auiditate tracti concurrebant. Sæpe namq; duos sermones vno die prædicauit, & quandoq; spiritu feruoris concepto, tribus horis aut amplius sermonem continuauit. Prædicauit autem in principioribus

lioribus

lioribus ciuitatibus diocesis Traiectensis; Dauentria, Svuollis, Campis pluribus vicibus; & in Traiecto, coram vniuerso clero; atque in Hollandiæ partibus, Lexdis, Delfi, Gaudæ, & in Amsterdamo primum sermonem teutonicum, & in compluribus aliis oppidis ac villis famatis; vbi sperabat aliquem fructum facere, & nouum populū Deo parturire. Et benedictus Deus, qui misso desuper Spiritu sancto, accendit corda fidelium suorum, & auxit populum suum vehementer; vt de paucis granis conuersis, surgerent multæ congregationes deuotorum fratrum & fororum, in castimonia vitæ Deo seruentium; ex quibus nonnulla monasteria regularium ac sanctimonialium feminarum, initium sanctæ conuersationis acceperunt.

2. Magna laus magistri Gerardi, quod de origine ac fonte prædicationis eius stirps tanta processit; quæ nec post mortē eius, licet nouiter plantata in agro dominico, germinare cessauit. Siquidem primò ad proximas regiones Hollandiæ, Geldriæ, Brabantia; dehinc ad remotiores partes Flandriæ, Frisiæ, Westfaliæ, Saxonie, ordo regularis & deuotorū conuentus (Deo prosperante) cursim emanauit. Insuper ad audientiam apostolicæ sedis, ordo bonæ opinionis peruenit. Ipse namque venerabilis magister Gerardus, spiritu Dei repletus, cum videret paulatim numerum discipulorum suorum augmentari, & ad studium cælestis exercitij conflagrare; operam dedit & consuluit, vt deuoti quandoque in vnam domum pro mutua exhortatione conuenirent, & de Deo ac charitate seruanda sincerè tractarent. Et si qui simul stare vellent, de labore manuum suarum victum quærerent; & communem vitam, quantum possent, sub disciplina ecclesiastica tenerent. Nullum etiam permisit publicè mendicare, nisi euidens necessitas coëgisset: Nec curiosè per domos sub obtentu alimonie circuire, sed potius domi manere, & operi manuali, vt Paulus docuit, insistere suasit: Neque aliqua negotia deuotionis impeditiua, spe vberioris lucri, censuit exercenda, ne diabolo instigante, daretur infirmis occasio recidiuandi rursus ad pristina mala.

2. Thes. 3.

3. Habuit etiam in proposito ædificandi manasteriū clericorum ordinis Canoniorum regulariū, volens quosdam de idoneis clericis sibi adhaerentibus, ad religionis habitū promouere, vt aliis deuotis essent in exemplū, & aduentantibus aliunde clericis vel laicis, bonæ cōuersationis iter ostēderent. Ad huic ordinem regularium instruendum præcipuè inductus fuit, propter singularem reuerentiam & amorē venerabilis domini Iohannis Rusebroec, primi prioris Viridis vallis, & aliorū ibidem religiosè conuerfantium probatissimorū fratrum in ordine regulari,

gulari, quos dudum personaliter in Brabantia visitauerat, à quibus magnam edificacionis formam, ob multam ipsorum humilitatem, & simplicis habitus deferentiã, traxit & annotauit. Cũ igitur pro loco religioni apto & monasterio fundando diligenter instaret, mortalitate præuentus nõ potuit perficere, quod optauit. Sed Deo regi immortalis & inuisibili omnium rerũ conditori, intentũ voluntatis suæ pro operis effectu obtulit, ac totum desiderium monasticæ constructionis, charissimis discipulis suis ab eo conuersis, perficiendũ commisit: hortans, ne tantum bonum ipso defuncto sopiretur, sed pro honore Dei ampliando, omnes pariter consilium præstarent & iuuamen. Ex his fuerunt, qui monasterium in Windesem, & domum S. Agnetis in monte prope Svollas, primitus Dec iuuante fundauerunt.

CAPVT XV.

De felici obitu eius, & sepultura.

1. **S**entiens itaque fidelis & prudens seruus Domini magister Gerardus, dierum suorum adesse finem, utpote communi mortalitatis fulmine percussus, salutare viaticum petijt & accepit. Insuper plagam Domini patienter tolerans, cum electis non refugit flagellari; ut irã omnipotentis iudicis tanto facilius placaret, quanto humiliter & libentius præsentia flagella sustineret. Igitur omnimodo voluntati diuinæ se resignans, & ordinationi supernæ sponte se subiiciens, agonẽ suam fiducialiter Domino commendauit, ita ad astantes sibi fratres breuiter loquens: *En vocor à Domino, & tẽpus resolutionis meæ instat. Augustinus & Bernardus pulsant ad ostium, non possum præterire terminum à Deo constitutum. Cogor cum mortalibus cæteris, debitum persolvere carnis. Deus tueatur exitum meum, pergat spiritus ad Dominum, qui fecit illum. Tegat terra corpusculũ de terra sumptũ, non diu ibi mansurum. Det mihi Deus inuenire requiẽ post mortem, pro cuius amore laboraui, scripsi, & prædicaui.*

2. Contristati verò nimis discipuli eius, & profundè ingemiscientes dixerunt: *Quid iã ultra faciemus, & quis de cætero nos informabit? Tu pater & defensor noster fuisti, & ad Dominum nos traxisti. Iam aduersarij nostri lætabuntur, & seculares nos subfannabunt, dicentes: Non habent isti ducem ac principem, ideo citò redigentur in nihilum. Si te viuente ausi fuerunt nos deridere & maledicere, quid facient te decedente? Cadat oratio tua pro nobis, & fer citò auxilium filijs derelictis. Tuo consilio nos emendare incepimus, adiuua, ut perseueremus. Videns pius & misericors magister corda filiorum suorum, de suo transitu grauitè contristari, benignam consolationem intulit*

intulit